

Arrest

nr. 87 821 van 20 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 21 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J.-P. DOCQUIR, die loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Kazachs staatsburger van Oeigoerse origine. U woonde samen met uw vrouw, Z. I. (...) (O.V. X), en uw kind in de stad Almaty.

In juli 2010 stond uw achterneef K. (...), een Chinees staatsburger, plots aan uw deur. Hij wilde bij u onderduiken. Uw neef vertelde dat hij sinds de gewelddadige gebeurtenissen in Urumqi in 2009 in China werd gezocht op beschuldiging van terrorisme. Uw neef bleef ongeveer een maand bij jullie logeren. Medio augustus 2010 bracht u hem naar het huis van uw vriend A. (...) in het stadje Kaskelen.

Begin september 2010 vielen vier politieagenten in uw huis binnen. Ze waren op zoek naar uw neef. Nadat ze uw huis hadden doorzocht, werd u meegenomen naar het kantoor van de ROVD (politie). U werd drie dagen vastgehouden, waarbij u werd ondervraagd over uw neef en ernstig

mishandeld. U ontkende alles. Bij uw vrijlating werd gezegd dat er een strafrechterlijke zaak tegen u werd geopend. U moest ook een uitreisverbod ondertekenen. Na uw vrijlating belde u naar uw vriend A. (...) om te zeggen dat uw neef moest vluchten. Sindsdien hebt u niets meer van uw neef vernomen. Begin november 2010 kreeg u een convocatie van de politie. U bood zich aan op het politiekantoor, waar u opnieuw een volledige dag werd ondervraagd over uw neef. In december 2010 werd u op straat aangevallen door drie onbekende mannen. U werd ernstig toegetakeld en moest meerdere dagen worden behandeld in de polikliniek. In maart 2011 werd u opnieuw op straat aangevallen en ernstig toegetakeld door onbekenden. U vermoedt dat deze aanvallen te maken hebben met de problemen van uw neef. Op 1 of 2 november 2011 vielen er vier politieagenten in burger binnen in uw huis. Ze stelden vragen over uw neef en begonnen u af te ranselen. Na hun vertrek belde uw vrouw een ambulance. U werd met zware verwondingen opgenomen in het ziekenhuis, waar u een maand werd verzorgd. Na uw ontslag uit het ziekenhuis dook u onder bij uw vriend A. (...) in Kaskelen. Uw vrouw dook enkele maanden onder bij haar ouders en bij haar vriendin. Jullie besloten om te vluchten.

Op 9 maart 2012 reisden jullie met de trein van Almaty naar Moskou. Vanuit Moskou reisden jullie verder met een bus, tot u op een bepaald punt in een auto overstapte. Met deze auto reden jullie verder naar België. U weet niet of de passeur een reispaspoort of een visum voor jullie had voorzien. U weet niet door welke landen jullie reisden. U hebt geen weet van controles onderweg. Jullie kwamen aan in België op 16 maart 2012 en vroegen dezelfde dag asiel aan. Uw vrouw is momenteel zwanger. De bevalling is voorzien voor juni 2012.

B. Motivering

U vreest dat u in Kazachstan zult worden geïnterviewd door de ordediensten. Er zou een strafzaak tegen u zijn opgestart omdat u onderdak zou hebben geboden aan uw achterneef uit China, die daar zou worden gezocht op verdenking van terrorisme. Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan uw asielaanvraag.

Ten eerste bleek uw kennis over K. (...), de achterneef aan wie u onderdak zou hebben geboden, absoluut ontoereikend. U vertelde dat u sinds 2008 samenwerkte met uw neef. U zou samen met hem een handel hebben opgezet. In juli 2010 zou uw neef zich plots bij u thuis hebben aangeboden. Hij zou ongeveer een maand bij u ondergedoken hebben geleefd. In dit verband is het echter absoluut niet geloofwaardig dat u de naam van uw achterneef niet bleek te kennen. U zei dat zijn voornaam K. (...) was, maar dat u zijn familienaam niet kon herinneren. Toen u werd gevraagd waarom u zijn familienaam niet kende, zei u dat hij een 'complexe naam' had (CGVS, p. 10-12, 15-16). Deze uitleg is totaal niet aanvaardbaar. Het gaat immers over een persoon met wie u relatief dicht verwant bent (hij zou immers de zoon van de nicht van uw vader zijn). Daarenboven moet worden opgemerkt dat u zelf verklaarde dat u een handeltje had opgezet met uw achterneef. In de periode van 2008 tot 2010 zou hij verschillende keren naar Kazachstan zijn gekomen om goederen aan u te leveren. In deze context is het dus absoluut niet geloofwaardig dat u zijn familienaam niet zou kennen. Het feit dat u verschillende keren langdurig door de politie zou zijn ondervraagd over deze neef en dat u zelfs officieel in beschuldiging zou zijn gesteld voor het bieden van onderdak deze neef, maakt uw onwetendheid over zijn familienaam des te ongeloofwaardig. Uw gebrek aan kennis over uw neef uitte zich ook op andere vlakken. Zo bleek u moeite te hebben met het aangeven van zijn juiste leeftijd. U schatte hem; "In de 20. 25, 26, 27. Misschien meer. Bijna 30." Verder kon u nauwelijks iets vertellen over de familie van uw neef. Hoewel u vertelde dat zijn vader en moeder 'A. (...)' en 'R. (...)' zouden heten, wist u niet of deze mensen nog leefden of dat zij eventueel al waren overleden. U wist ook niet of uw neef nog broers of zussen had (CGVS, p. 10-12, 26-27). Dit gebrek aan kennis over uw familielid is opnieuw niet geloofwaardig. Indien u werkelijk gedurende een maand onderdak zou hebben geboden aan een familielid en indien u omwille van dit feit ernstige problemen kreeg met de Kazachse autoriteiten, waardoor u moest vluchten en uw familie, huis en land van herkomst moest achterlaten, kan redelijkerwijs van u worden verwacht dat u toch een minimale kennis hebt over deze persoon; zoals zijn familienaam, zijn leeftijd en zijn naaste familieleden.

Ten tweede bleek u ook vage en inconsistente verklaringen af te leggen over uw contacten met deze neef vóór hij in juli 2010 onderdak bij u zou hebben gezocht. U vertelde dat jullie in 2008 samen een handeltje hadden opgezet en dat uw neef verschillende keren vanuit China naar Kazachstan was gekomen goederen om goederen naar u te brengen. Toen u werd gevraagd hoe vaak uw neef u goederen was komen leveren, zei u in eerste instantie dat u zich dit niet kon herinneren. Vervolgens beweerde u dat hij misschien 1 keer bij u was geweest, of, misschien 5 keer. Toen u werd gewezen op het feit dat dit toch een significant verschil is, beweerde u plots dat uw neef u misschien 20 keer op bezoek was geweest. Even later paste u uw verklaringen opnieuw aan door te stellen dat uw neef in totaal zo'n 5 of 6 keer naar uw huis zou zijn gekomen (CGVS, p. 11-12). Het Commissariaat-generaal moet vaststellen dat uw verklaringen over de contacten met uw neef van weinig consistentie getuigen. Het spreekt voor zich dat dergelijke verklaringen niet geloofwaardig zijn.

Ten derde bleek u ook helemaal niets te weten over de problemen die uw neef in China zou hebben gekend. U zei dat uw neef door de Chinese autoriteiten wordt gezocht op beschuldiging van terrorisme sinds de gebeurtenissen in Urumqi in de zomer van 2009. U wist echter niet waarom hij precies werd gezocht. Hoewel u verklaarde dat hij zeker geen lid was een Oeigoerse organisatie in China, wist u niet welke activiteiten dan wel aan de basis zouden gelegen hebben van zijn problemen. U wist ook niet of uw neef ooit was gearresteerd in China of dat hij misschien ooit gevangen had gezeten. U kon ook niet vertellen of zijn familieleden in China eventueel ook problemen hadden gekend. Wat betreft het moment waarop uw neef uit China zou zijn gevlucht, bleken uw verklaringen weinig consistent. Aanvankelijk verklaarde u dat u niet kon weten wanneer uw neef was gevlucht omdat hij hier niets had over verteld. Even later beweerde u nochtans dat uw neef u had verteld dat hij uit China was gevlucht op dezelfde dag dat hij bij u thuis was aangekomen. Vervolgens moet worden opgemerkt dat u ook niet bleek te weten op welke manier uw neef uit China gevlucht of hoe hij de grens tussen China en Kazachstan had overgestoken (CGVS, p. 13-14). Dit gebrek aan kennis is opnieuw niet acceptabel. Indien u werkelijk onderdak zou hebben geboden aan uw neef uit China, dan kan redelijkerwijs van u worden verwacht dat u iets kunt vertellen over de problemen die hij zou hebben gekend en de reden waarom hij zou worden gezocht. Deze informatie is immers cruciaal om het risico in te schatten waaraan u uzelf en uw gezin blootstelde door deze neef in huis te halen. In deze context is het niet geloofwaardig dat uw neef u niet zou hebben ingelicht over zijn problemen, of, dat u hier zelf geen vragen over zou hebben gesteld.

Ten vierde moet worden opgemerkt dat u een aantal belangrijke documenten, die uw asielaanvraag eventueel zouden kunnen ondersteunen, niet hebt voorgelegd in het kader van uw asielaanvraag. Zo vertelde u dat u in november 2010 een oproepingsbrief ontving waarbij u naar het politiekantoor werd gesommeerd voor verhoor over uw neef (CGVS, p. 18). In dit verband zou u (een kopie van) deze oproepingsbrief kunnen voorleggen. Daarenboven verklaarde u dat u twee keer moest worden opgenomen voor verzorging. Eind 2010 zou u enkele dagen zijn verzorgd in de polikliniek nadat u op straat was aangevallen. Na de inval in uw huis in november 2011 zou u zelfs een maand in het ziekenhuis zijn opgenomen (CGVS, p. 6, 19, 21-22). In dit verband zou u dus (een kopie van) de betreffende ziekenhuisattesten kunnen voorleggen in een poging om uw asielaanvraag te staven met bewijsstukken. Wat betreft dit laatste incident in november 2011 verklaarde u dat u in het ziekenhuis verklaringen aflegde tegenover een politieagent (CGVS, p. 22). In dit verband zou u (een kopie van) het betreffende proces-verbaal kunnen voorleggen. Hoewel u tijdens het gehoor herhaaldelijk werd gewezen op het belang van dergelijke documenten voor uw asielaanvraag én hoewel u bijkomende tijd werd gegund om deze documenten te verzamelen en op te sturen (CGVS, p. 18-19, 23, 27), moet het Commissariaat-generaal vaststellen dat u dit hebt nagelaten. Het gebrek aan relevante bewijsstukken voor uw asielaanvraag, terwijl die wel degelijk kunnen worden verwacht, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ten vijfde bleken uw verklaringen over uw reisroute niet geloofwaardig. U vertelde hoe u en uw gezin in maart 2012 met de auto van Moskou naar België reisden. U weet niet door welke landen jullie reisden. U zei dat jullie geen eigen reispaspoorten of visums hadden. U verklaarde dat u niet weet of er eventueel valse reisdocumenten voor u en uw gezin waren voorzien. U zei dat u geen weet hebt van eventuele (grens)controles onderweg (CGVS, p. 8-9). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt echter dat niet EU-burgers bij binnenkomst van het Schengengebied onderworpen worden aan strenge individuele identiteitscontroles (cf. kopie toegevoegd administratief dossier). In deze context is het niet geloofwaardig dat u absoluut geen idee zou hebben van de landen waardoor jullie reisden of de grenscontroles die jullie zouden zijn gepasseerd. Uw verklaring dat u niet weet of er eventueel valse reispaspoorten werden gebruikt, lijkt evenmin geloofwaardig. Gezien u aan de grens vragen zou kunnen krijgen over uw identiteit of over uw reisbestemming, lijkt het niet geloofwaardig dat u niet zou weten of de smokkelaars valse reispaspoorten hadden voorzien, en welke naam of welk soort visum hierbij werden gebruikt. Deze vaststellingen doen verder afbreuk aan de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Tenslotte, voor wat betreft uw verklaring dat u personen van Oeigoerse origine in Kazachstan het slachtoffer zijn van discriminatie, zij worden bijvoorbeeld op straat uitgescholden en vernederd door etnische Kazachen, meent het Commissariaat-generaal dat, hoewel dergelijke vorm van racisme laakbaar is, de door u beschreven situatie niet kan worden gezien als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Daarenboven moet worden opgemerkt u geen enkel concreet voorbeeld kon geven van een gebeurtenis waarbij u zelf het slachtoffer zou zijn geweest van discriminatie omwille van uw Oeigoerse origine. U refereerde opnieuw naar het feit dat u op straat werd aangevallen en geslagen omwille van de problemen in verband met uw neef. Zoals hier reeds uitvoerig werd aangetoond, kan er echter geen geloof worden gehecht aan de problemen die u omwille van uw neef zou hebben gekend (CGVS, p. 27-28). Voorts blijkt uit objectieve informatie over de situatie van etnische minderheden in

Kazachstan (VN: 'Report of the independent expert on minority issues - Mission to Kazakhstan'), waarvan een kopie aan uw administratief dossier is toegevoegd, dat vertegenwoordigers van minderheidsgroepen in Kazachstan een situatie van relatieve gelijkheid en non-discriminatie beschrijven op het vlak van tewerkstelling in de private sector, op het vlak van toegang tot diensten (zoals gezondheidszorg) en in het algemene maatschappelijke leven. De VN-expert voor minderheidsaangelegenheden merkt op dat de Kazachse overheid ook inspanningen doet op het vlak van onderwijsbeleid ten aanzien van minderheidsgroepen. Op basis van deze informatie niet worden gesteld dat etnische minderheden in Kazachstan in het algemeen, of etnische Oeigoeren in het bijzonder, louter op basis van hun etnische origine het slachtoffer zouden zijn van ernstige cumulatieve discriminatie of dat zij systematisch gevisieerd zouden worden door de Kazachse autoriteiten.

De identiteitskaarten van uw en uw vrouw, jullie huwelijksakte, jullie geboorteaktes en de geboorteakte van jullie kind bevatten louter identiteitsgegevens, die in deze beslissing niet ter discussie staan. Deze documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw echtgenote, Z. I. (...) (O.V. 6.978.653), eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoekende partij voert tevens machtoverschrijding aan en stelt verder in haar verzoekschrift dat verwerende partij een appreciatiefout begaat en de principes van "goede administratie" en "evenredigheid" schendt.

2.2.1. Waar verzoekende partij stelt dat verwerende partij zich zou hebben bezondigd aan machtoverschrijding stelt de Raad vast dat verzoekende partij op generlei wijze aanvoert op welke manier verwerende partij onderhavige bestreden beslissing met machtoverschrijding zou hebben genomen, terwijl vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.2.2. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht.

Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5.1. Waar verwerende partij het weinig aannemelijk acht dat verzoekende partij geen enkel document kan voorleggen ter staving van haar vervolgingsrelaas, verduidelijkt verzoekende partij dat zij zich destijds niet heeft bekommerd om het verzamelen van documenten of getuigenissen die haar verhaal konden bewijzen. Zij is toen haar land ontvlucht omdat zij vreesde voor haar veiligheid. In zo'n geestestoestand denkt men er niet aan dat dit noodzakelijk is, betoogt verzoekende partij. Zij wijst er tevens op dat, volgens de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen, de aanbrenghing van bewijzen op een redelijke en proportionele manier dient te worden beoordeeld, gezien de zeer speciale situatie waarin een vluchteling zich bevindt. Men dient deze bewijslast dan ook te beoordelen in functie van de reële mogelijkheden om de bewijzen in kwestie bijeen te brengen. Verzoekende partij herinnert er tevens aan dat het niet nodig is om het materiële bewijs te leveren van haar verhaal gezien de omstandigheden die een vlucht wegens een vrees voor vervolging omringen. Volgens de constante rechtspraak, kan een kandidaat-vluchteling worden erkend op grond van een omstandig en geloofwaardig verhaal, benadrukt verzoekende partij. Zij meent dat haar relaas wel degelijk omstandig, coherent en geloofwaardig is. Verzoekende partij wijst er ook nog op dat, wanneer er twijfel blijft bestaan, deze ten goede moet komen van de asielzoeker.

2.2.5.2. Daar waar verzoekende partij uitlegt dat zij, toen zij de beslissing had genomen om te vluchten, niet bekommerd was met het verzamelen van documenten en zij erop wijst dat men de bewijslast die op haar rust dient te beoordelen in het licht van de reële mogelijkheden om de bewijzen in kwestie bijeen te brengen, wijst de Raad er wederom op dat de bewijslast bij de kandidaat-vluchteling zelf berust die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de kandidaat-vluchteling aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hem in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Nu verzoekende partij beweert dat zij reeds in november 2010 een oproepingsbrief van de politie heeft ontvangen en dat zij tot tweemaal toe – in december 2010 en in november 2011 – diende te worden opgenomen in het ziekenhuis en dat zij van dit laatste incident aangifte deed bij de Kazakse autoriteiten, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk van de commissaris-generaal om te verwachten dat verzoekende partij ernstige inspanningen onderneemt om deze – voor de staving van haar asielaanvraag essentiële – stavingstukken te bekomen. De Raad stelt vast dat verzoekende partij aan onderhavig verzoekschrift een kopie bijvoegt van een oproepingsbrief d.d. 30 maart 2012 (bijlage 2) alsook een kopie van een medisch attest d.d. 1 december 2011 (bijlage 3) ter staving van haar verblijf in het ziekenhuis gedurende de maand november, alsmede een vertaling van deze documenten naar het Frans. De Raad wijst er evenwel op dat aan faxberichten en/of fotokopieën echter geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend, gelet

op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Daarenboven kan door de Raad niet worden ingezien waarom verzoekende partij het medisch attest, dat dateert van 1 december 2011, nu pas bijbrengt. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat verzoekende partij tijdens haar gehoor verschillende malen gewezen werd op het belang van bepaalde stukken voor haar asielprocedure. Verzoekende partij kreeg van verwerende partij eveneens bijkomende tijd om de voor haar asielrelaas essentiële documenten op te sturen, doch zij heeft dit toen nagelaten. In dit verband is het trouwens opmerkelijk dat haar echtgenote tijdens haar gehoor verklaarde dat zij nog contact had met haar ouders en dit reeds vanaf het begin van hun verblijf in België (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS van 17 april 2012, p. 3). Ook blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekende partij de als bijlage toegevoegde stukken heeft bekomen via haar schoonmoeder. Verzoekende partij en haar echtgenote konden via deze weg dus op een eenvoudige wijze aan de nodige documenten geraken. Zoals reeds gesteld, kan niet worden ingezien waarom verzoekende partij nu pas het medisch attest heeft opgevraagd via haar schoonmoeder. Net zo min verschaft verzoekende partij een geldige reden waarom zij nog steeds heeft nagelaten om een bewijs neer te leggen voor de aangifte naar aanleiding van het incident in november 2011. De Raad merkt eveneens op dat verzoekende partij de oproepingsbrief die zij in november 2010 zou hebben ontvangen, evenmin heeft kunnen voorleggen.

De Raad herhaalt verder dat de verklaringen van een asielzoeker inderdaad een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn en ze niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen. Uit onderhavig arrest blijkt echter dat aan het relaas van verzoekende partij omwille van verschillende redenen geen geloof kan worden gehecht. Het voordeel van de twijfel kan haar bijgevolg hoe dan ook niet worden toegekend.

2.2.6.1. Met betrekking tot de vaststelling van verwerende partij dat haar kennis over haar achterneef absoluut ontoereikend is, merkt verzoekende partij ten eerste op dat zij tijdens haar interview heeft uitgelegd dat K. een ver familielid is. Bijgevolg is het volgens haar volkomen plausibel dat zij zich niet meer kan herinneren hoe hij heet en of zijn ouders nog leven, des te meer nu zij de familie van haar achterneef niet bezocht. Ten tweede wenst verzoekende partij te benadrukken dat zij haar achterneef niet werkelijk kende, aangezien zij eerder een commerciële band met elkaar hadden. Niettemin kon zij toch de voornaam van de moeder en de vader van deze achterneef opgeven, argumenteert verzoekende partij.

2.2.6.2. De Raad is de mening toegedaan dat bovenstaande argumenten geen verschoningsgrond uitmaken voor het totale gebrek aan kennis dat in hoofde van verzoekende partij werd vastgesteld. Het komt totaal niet geloofwaardig over dat verzoekende partij voor zichzelf en voor haar gezin een groot risico op zich zou hebben genomen door deze achterneef onderdak te verschaffen, terwijl zij niet eens zou weten wat zijn familienaam is, hoe oud hij is, of zijn ouders nog in leven zijn en of hij nog broers en zussen heeft. Dat deze persoon slechts een ver familielid is en dat zij zijn familie niet bezoekt, kan deze volstreekte onwetendheid volgens de Raad niet verschonen. In dit verband merkt de Raad op dat verzoekende partij met deze persoon relatief dicht verwant is, het gaat immers om de zoon van de nicht van haar vader. Er kan van verzoekende partij in dat geval toch wel redelijkerwijs verwacht worden dat zij over een uiterst minimale kennis, zoals de naam van haar achterneef, beschikt. Dit klemt des te meer nu verzoekende partij tijdens haar gehoor heeft verklaard dat zij met deze achterneef een handeltje had opgericht en dat haar achterneef in de periode van 2008 tot 2010 regelmatig naar Kazachstan is gekomen om goederen aan haar te leveren. Gelet op deze langdurige zakenrelatie, in combinatie met hun familieband, komt het volstrekt ongeloofwaardig over dat verzoekende partij zich de familienaam van haar achterneef niet meer kan herinneren. Dat hun band louter van economische aard zou zijn, belet bijgevolg niet dat verzoekende partij deze basisgegevens zou moeten kunnen verschaffen. Het argument dat zij elkaar niet goed kenden en dat zij meer een commerciële dan een gevoelsband hadden, is overigens niet echt overtuigend, nu haar achterneef, wanneer hij problemen kreeg in China, wel verzoekende partij om hulp heeft gevraagd en nu zij hoe dan ook een familieband hebben. Bovendien dient de aandacht gevestigd te worden op de verklaringen van verzoekende partij dat zij omwille van het feit dat zij aan haar achterneef onderdak heeft verschaft, meermaals in aanraking is gekomen met de politie en dat zij door de politie gedurende uren zou zijn ondervraagd over deze achterneef. Ook deze vaststelling zorgt ervoor dat het absoluut niet aannemelijk overkomt dat verzoekende partij quasi niets weet te vertellen over haar neef, die de kernfiguur uitmaakt van haar

relaas en die aan de basis ligt van haar eigen problemen. Om die redenen overtuigt het hierboven aangevoerde verweer niet.

2.2.7. Aangaande het argument van verzoekende partij betreffende de motivering van verwerende partij met betrekking tot de vage en inconsistente verklaringen over de zakelijke contacten tussen verzoekende partij en haar achterneef, voor die in juli 2010 onderdak bij haar zocht, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

2.2.8.1. Aangaande de totale onwetendheid in hoofde van verzoekende partij omtrent de problemen die haar achterneef in China zou hebben gekend, wenst verzoekende partij de aandacht te trekken op het feit dat zij geen informatie aan de tegenpartij kon geven die zij zelf niet heeft of redelijkerwijze niet kan hebben. Zij stipt aan dat zij alle informatie waarover zij beschikt te kennen heeft gegeven tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal. Verzoekende partij betoogt ook nog dat zij reeds heeft uitgelegd dat zij zulke dingen niet heeft gevraagd aan haar neef toen die bij haar en haar gezin onderdak kwam zoeken.

2.2.8.2. De Raad wijst er vooreerst op dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. *In casu* werd door verwerende partij vastgesteld dat verzoekende partij niet weet welke activiteiten van haar achterneef aan de oorzaak liggen van zijn problemen in China, of haar neef ooit gearresteerd was in China, of dat hij er ooit gevangen heeft gezeten, of zijn familieleden in China eventueel ook problemen hadden gekend, op welke manier haar neef uit China is gevlucht of hoe hij de grens tussen China en Kazachstan had overgestoken. Bovendien bleken de verklaringen van verzoekende partij omtrent het moment waarop haar neef was gevlucht weinig consistent. De Raad merkt op dat verzoekende partij in haar verzoekschrift haar totale onwetendheid omtrent deze elementen bevestigt en dat zij eveneens toegeeft niet eens naar deze informatie te hebben gepeild. Zoals in de bestreden beslissing vermeld staat, was deze kennis nochtans cruciaal om het risico in te schatten waaraan verzoekende partij zichzelf en haar gezin blootstelde door deze neef onderdak te verschaffen. Verzoekende partij legt tijdens haar gehoor uit dat haar achterneef 's nachts, volkomen onverwacht, bij haar thuis is komen aankloppen en dat hij haar nadrukkelijk gevraagd heeft hem ergens te verbergen of onderdak te bieden, omdat hij beschuldigd werd van betrokkenheid bij terrorisme gericht tegen China (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS van 14 april 2012, p. 10). Dat verzoekende partij dan, gelet op de ernst van de situatie van haar neef, niet eens heeft doorgevraagd naar de problemen die haar neef in China zou hebben ondervonden en omwille van welke activiteiten precies hij die problemen zou hebben gekend, en zij hem vervolgens – ook al kende zij hem naar eigen zeggen niet goed – dan toch gedurende een maand heeft verborgen in haar huis, komt allerminst aannemelijk over. De Raad oordeelt dat verwerende partij met recht stelt dat het in deze context niet geloofwaardig is dat haar neef haar niet zou hebben ingelicht over zijn problemen en dat zij hier geen vragen over zou hebben gesteld. De bevestiging dat zij deze informatie niet had en dat zij die ook niet heeft opgevraagd bij haar neef, bevestigt alleen maar deze vaststelling. Voor de volledigheid wenst de Raad eveneens nog te verwijzen naar de andere onwetendheden die verwerende partij in dit verband heeft vastgesteld, en die de waarachtigheid van het asielaanvraag nog minder aannemelijk maken.

2.2.9. De Raad is van oordeel dat de stelling van verzoekende partij dat haar verklaringen over de reisweg niet voldoende beslissend zijn om de geloofwaardigheid van het geheel van haar verhaal teniet te doen, daar deze verklaringen geen betrekking hebben op elementen die de basis vormen van haar vervolgingsvrees, niet kan worden gevolgd. De Raad merkt op dat bij binnenkomst van de Europese Unie immers de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen waardoor het ongeloofwaardig is dat de chauffeur/passeur het risico zou nemen verzoekende partij geen aanwijzingen of informatie te geven over haar reis en de voor haar voorziene reisdocumenten. De Raad oordeelt dat van personen die uit ernstige vrees voor vervolging hun land van herkomst verlaten en op illegale wijze op weg zijn naar Europa, redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij alert zijn omdat zij op elk moment riskeren te worden tegengehouden door de strikte controles. Het is dan ook een uiterst negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekende partij dat zij geen nadere verklaringen wist af te leggen omtrent de afgelegde reisweg en de eventueel gepasseerde grenscontroles en over de voor haar voorziene reisdocumenten. Uit de informatie welke door verwerende partij aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 16, deel 2), blijkt immers dat de buitengrenzen van de Schengenzone uiterst streng worden gecontroleerd waarop uitzonderingen quasi

onbestaande zijn. Het risico voor zowel verzoekende partij als de smokkelaar op ontdekking is dan ook zeer reëel en het is derhalve volstrekt niet aannemelijk dat verzoekende partij door de passeur niet in kennis zou zijn gesteld van de te volgen route, het land waar de Schengenzone of de Europese Unie zou worden betreden en zeker van de reisdocumenten die voor haar bij deze reis zouden worden gebruikt. Het spreekt voor zich dat dergelijke vaststellingen wel degelijk afbreuk vermogen te doen aan de algemene geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekende partij.

2.2.10. Waar verzoekende partij nog aanstipt dat er geen tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen haar verklaringen en die van haar echtgenote, merkt de Raad op dat de ongeloofwaardigheid van een relaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch tevens uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Haar absoluut ontoereikende, quasi onbestaande kennis over haar achterneef, haar onwetendheid over de problemen die haar neef in China zou hebben gekend, het niet voorleggen van een aantal belangrijke documenten en de onwetendheden in verband met de verklaringen over de reisroute, laten toe te concluderen dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan het argument dat geen onderlinge tegenstrijdigheden kunnen worden ontwaard, niet dienstig worden aangevoerd.

2.2.11. Uit wat voorafgaat, kan worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen enkel geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.12. Inzake het verwijt dat de bestreden beslissing geen specifieke motivering zou bevatten omtrent de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, dient te worden opgemerkt dat uit deze beslissing duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing besloot tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Uit hetgeen vooraf gaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Kazachstan een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.13. Verzoekende partij maakt geen schending van het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. De Raad oordeelt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel niet is geschonden daar de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is.

2.2.14. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen appreciatiefout kan worden ontwaard

2.2.15. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT